

logica et philosophica (str. 30—55); III. Commentarii in s. Scripturam (str. 55—70.); IV. Opuseula (str. 70—122.).

Kako ima mnogo apokrifnih spisa, koji se vežu uz ime sv. Tome, dobro je učinio autor, što ih je kod svakog odsjeka poimence naveo. Nije zanemarivo ni opera desperdita aut ignota (str. 122.).

Za daljnji detaljniji studij o djelima sv. Tome upućuje o. Bačić izrično na novija djela Madonneta, Michelitscha i naročito Grabmanna, pored starijih Quetif-Echarda (1719) i B. de Rubelis (1750).

Dr. A. Živković.

Joseph Vernhes, P. S. S.: Amour et souffrance ou le probleme de la douleur humaine ici bas. Paris VI. 1926., P. Tequi, libraire éditeur 82, rue Bonaparte, 16e, str. 154.

Ova mala knjižica obraduje najaktuellniji životni problem: problem boli na ovom svijetu. Uvijek će on za najveći dio ljudi ostati jednom gotovo neshvatljivom tajnom: tako se teško mogu ljudi da užive u pravo shvaćanje svih bolestih pojava, što nas prate od kolijevke, pa do groba. Pa ipak je za čitav taj život u ovoj »suznoj dolini« vrlo značajna riječ pisca knjige »Naslijeduj Krista«: *Sine dolore non vivitur in amore* (knj. 3. gl. 5.). U tom svijetu promatra pisac ovaj problem.

On se tjesno oslanja na narav kršćanstva, koje je religija ljubavi. Pa kako po njegovoј tezi nema ljubavi bez bola, kuša on da u rješenju problema istakne dvostruku ulogu boli u životu ljudskom. Njom upravlja Bog pripravljajući nas i direktno za konačni cilj: putem odricanja, poniznjenja, uhvanja i pouzdanja u Njega; s druge strane

poničava nas direktno: bol je u praktičnom životu hrana kreposti.

Svoje izvode ilustrira o. Vernhes primjerima iz života i sv. pisma, tako da čitatelj osjeća osvijetljenom i solidno obrazloženom onu riječ Kristovu: Blaženi, koji trpe jer je njihovo kraljevstvo nebesko (Mt. 5, 10).

Knjižica je ova i nastala iz konferencija držanih dacima o kršćanskom životu, pa će uvijek dobro doći baš vjeroučiteljima na srednjim i njima sličnim školama.

Dr. A. Ž.

Th. Mainage: Immortalité. Entretiens sur le problème de la survie. Paris, 1926. P. Tequi, libraire éditeur, 82 rue Bonaparte, 8e, str. 251.

Život »onkraj groba« nije samo aktuelna tema u kršćanskim crkvama i propovijedima »pobožnom puku...«. O njemu htio ne htio, mora da misli i skeptik, koji se ustručava, da ga zaniječe i indiferentista, koji za nj. veli, da ne mari. Mora da se nameće i ozbiljnom učenjaku i zadnjem analfabetu, idealistu jednako kao i materijalistu: smrt je strašna jedna, neizbjegiva raskrnsnica.

Nad otvorenim grobom — taj se problem svaki put javlja, makar ga tko i odbacio među metafizičke spekulacije. O njemu valja biti na čistu.

Autor je profesor na Institut catholique u Parizu. Ova je knjiga rezultat njegovih konferencijskih predavanja u Saint Severinu (1924.). Pitanja, koja je obradio, da slušačima svestrano dokumentira dogmu katoličkog vjerskog naziranja jesu ova: Svemir, religije, čovjek, metafizika, savjest, razum, vječnost.

Sva su ova pitanja sa stanovišta kršćanskog naziranja o svijetu u

medusobnom skladu. Ali taj sklad valja pokazati modernom čovjeku, pa i onom, koji priznaje kršćanski svjetovni nazor. Jer i njega muče mnoga od ovih pitanja; sama vjera nije u stanju, a često nema ni prava da ih rješava.

Eto zašto su ovakovi radovi uvijek dobro došli i zašto ih naročito naš savremeniji život iziskuje.

Tko vlada francuskim jezikom ne će požaliti, ako se zabavi ovim aktuelnim problemom po izvodima profesora Th. Mainagea.

Dr. A. Ž.

J. Hessen: Die Weltanschauung des Thomas von Aquin (Stuttgart 1926). Ovaj marni docenat u Kölnu — koji je u deset godina publicirao desetak naučno i u cijelosti valjano opremljenih filozofskih monografija — izdao je uz dobre ostale nipošto suvišni prikaz Tome i tomizma u cilju pridizanja i širenja smisla za njegov studij. Sve više nalazi odziva poticaj Lava XIII., koji je enciklikom »Aeterni Patris« 1879. upravio poziv: Sancti Thomae sapientiam restitutatis et quam latissime propagatis! Njegov nasljednik Pio X. u borbi sa modernizmom upućivao je na Akvinca. I za njegova nasljednika Benedikta XV. odreduje Codex juris canonici, da se profesori filozofije i teologije u svemu strogo drže Andeoskog Učitelja. Napokon je i pri-godom šestog centenarija Tomine kanonizacije (1923.) enciklikom »Studiorum ducem« Pio XI. oglasio: Ite ad Thomam!

Historički, sistematski i kritički dio iznose jasne obrise osnovnih problema i njihovih rješenja. Pa iako sam istakao Hessenovu produktivnost i nesumnjivu verziranost u skol. filozofiji, ipak treba i ovdje osudititi njegov način kritike to-

mizma. Poznato je, da je aristotel-sko-tomistički objektivizam izgra-den na jednoj kozmološkoj i jednoj psihološkoj, u oba smisla metafi-zičkoj prepostavci. S jedne strane naime smatralo se, da je zbiljnost racionalizirana, t. j. da su spoznaji predmeti u sebi (realno) formira-upravo onako, kao što su pojmovno predstavljeni. Bitne forme realiz-rane su u pojedinima, pa zato i predstavlja apstraktivno shvaćanje (= poimanje) t. j. takovo, kojim se obaziremo na individualna (po jedinačna) odredenja, a fiksiramo samo bitna. Taj je način shvaćanja moguć — i to je sad s druge strane psihološka prepostavka — samo po tvornom i trpnom razumu.

Hessen tvrdi (p. 123), da je (s obzirom na prvu prepostavku) već po Kantu »zarušen najdublji osnov tomističkog sustava«. Ovako rečeno je to sasvim krivo. Istina je što Baeumker kaže, koga H. umah citira, da je kod tomizma »velik nedostatak«, što su mu sustavn osnovi tek postulati, a ne problemi. t. j. što ovi osnovi »nijesu stečeni analizom unutarnjeg iskustva«. Dakle osnovi noetičkog objekti-vizma nijesu kritički utvrđeni, nego ako ćemo reći dogmatski, prepo-stavno; to je tačno. Ali iz ovog nedostatka u kritičkom postupku ne valja predaleko zaći, da su Kanto-vom ili bilo čijom kritikom osnovi tomizma oborenii: jer kojom drugom kritikom — a takova se upra-vo i razvila u neotomističkoj noe-tici — mogu ovi osnovi da ostanu neoborivi ne kao prepostavke, nego kritičkim preispitanjem. Jer i ono što je H. dalje navodi Hert-linga, kao da je tomistička nauka o predmetima univerzalnih pojmoveva sáma u sebi (a ne samo po svojoj